
Het is met diepe nederigheid dat ik de positie van Hoge Kling van MidMerika aanvaard. Waren de omstandigheden maar prettiger geweest. De tragedie van Endura zal nog lang nadreunen. De vele duizenden slachtoffers die op die zwarte dag zijn gevallen, zullen worden herdacht zolang de mensheid een hart heeft om te rouwen en ogen om te wenen. De namen van de verzwolgenen zullen ons eeuwig op de lippen blijven liggen.

Het strekt me tot eer dat de zeven Grootzwaarden in hun laatste besluit mijn recht hebben erkend om me verkiesbaar te stellen als Hoge Kling – en omdat ook mijn enige medekandidaat bij de catastrofe is omgekomen, wil ik geen wonden openrijten door de verzegelde uitslag te openen. Zeis Curie en ik waren het weliswaar niet altijd eens, maar zij behoorde waarlijk tot de besten onder ons en zal de geschiedenis ingaan als een van de grootsten. Ik betreur haar verscheiden evenzeer als, zo niet meer dan, dat van alle anderen.

Er wordt driftig gespeculeerd over wie deze ramp heeft veroorzaakt, want het was duidelijk geen ongeluk maar een zorgvuldig beraamde aanslag. Vandaag zal ik alle geruchten bezweren.

De schuld ligt volledig bij mij.

Het was namelijk mijn voormalige leerling die het eiland tot zinken heeft gebracht. Deze gruweldaad is gepleegd door Rowan Damisch, die zichzelf Zeis Lucifer noemde. Als ik hem niet had opgeleid – als ik hem niet onder mijn vleugels had genomen – zou hij geen toegang tot Endura hebben gehad, noch de vaardigheden om zijn barbaarse plan te verwezenlijken. Daarom draag ik de verantwoordelijkheid. Mijn enige troost is dat ook hij is omgekomen, en wij nooit meer

geconfronteerd zullen worden met zijn onvergeeflijke wreedheden.

Wij zijn achtergebleven zonder Grootzwaarden om ons de weg te wijzen, zonder hogere autoriteit om het beleid te bepalen. Bijgevolg zullen we onze meningsverschillen voor eens en altijd moeten bijleggen. De nieuwe generatie en de oude garde zullen moeten samenwerken om onze taak naar behoren te kunnen vervullen.

Teneinde dat voor iedereen te vergemakkelijken, heb ik besloten het dorsquotum in mijn regio officieel op te heffen, uit collegialiteit tegenover de Zeisen die te veel druk ervaren om hun aandeel te behalen. Met onmiddellijke ingang mogen MidMerikaanse Zeisen zelf beslissen hoeveel mensen ze dorsen, zonder te hoeven vrezen voor sancties bij ontoereikende aantallen. Ik hoop vurig dat andere Ordes ons voorbeeld zullen volgen.

Uiteraard zullen de overige Zeisen ter compensatie een grotere inspanning moeten leveren, maar ik heb er alle vertrouwen in dat we een natuurlijke balans zullen bereiken.

— Uit de inauguratietoespraak van Zijne Excellentie
Robert Goddard, Hoge Kling van MidMerika
19 april, Jaar van de Harpij

Op handen gedragen

Het overdonderde hem volledig.

Het ene moment lag hij te slapen, het volgende werd hij door een groep mensen haastig de donkere gang door gedragen.

‘Niet tegenstribbelen,’ fluisterde iemand. ‘Daar maak je het alleen maar erger mee.’

Toch verzette hij zich – en ondanks zijn versufte toestand lukte het hem zich los te wurmen en weg te rennen.

Hij schreeuwde om hulp, maar op dit tijdstip was er niemand meer wakker. Rechts van hem moest een trap zijn. Hij sloeg af maar schatte de afstand verkeerd in en tuimelde voorover naar beneden. Hij klapte neer op een granieten trede. Hij voelde de botten in zijn rechteronderarm knakken. Een felle pijn – maar van heel korte duur. Al terwijl hij zich overeind duwde, werd zijn hele lichaam warm; zijn nanieten loosden pijnstilling in zijn bloedsomloop.

Hij strompelde verder, klemde zijn arm tegen zich aan zodat zijn pols niet in een akelige hoek bleef hangen.

‘Wie is daar?’ hoorde hij. ‘Wat is er loos?’

Hij wilde op de stem afhollen maar kon niet bepalen waar die vandaan kwam. De nanieten bedwelmde hem, hij raakte gedesoriënteerd. Vreselijk dat zijn zintuigen hem in de steek lieten, net nu hij ze zo hard nodig had. De grond leek te golven onder zijn

voeten. Hij stuitte tussen de muren, probeerde zijn evenwicht te bewaren, tot hij pal tegen een van de belagers op liep. Hij werd zo ruw bij zijn gebroken arm gegrepen dat de nanieten er niet tegen opgewassen waren. De pijn maakte zijn hele lijf te slap om weerstand te bieden.

‘Je moest het per se moeilijk maken, hè? Nou ja, we hebben je gewaarschuwd.’

Een zilveren flits in het duister. Hij besepte nog net dat het een naald was voordat die in zijn schouder werd geramd.

Zijn aderen leken te bevriezen. De wereld draaide in omgekeerde richting. Hij zakte door zijn knieën, maar hij viel niet. Er waren te veel handen om hem op te vangen. Hij werd opgetild en meegedragen. Een open deur door, de winderige nacht in. Zijn laatste restje bewustzijn ebde weg, en hij kon niet anders dan zich overgeven.

Toen hij bijkwam was zijn arm al genezen, wat betekende dat hij urenlang buiten kennis moest zijn geweest. Hij probeerde zijn pols te bewegen, maar dat lukte niet. Niet door de breuk, maar doordat hij vastgebonden was. Net als zijn andere pols, en zijn voeten. Bovendien had hij het benauwd; er zat een soort zak over zijn hoofd. Poreus genoeg om lucht door te laten, maar wel zo dik dat hij voor elke ademteug moest vechten.

Hij had geen idee waar hij was, maar hij wist wel *wat* dit was. Het heette een ontvoering. Tegenwoordig deden mensen dat voor hun plezier. Als verjaardagsverrassing of als activiteit bij een avontuurlijke vakantie. Maar dit was geen ontvoering door vrienden en familie, dit was menens. Het was hem een raadsel wie de ontvoerders waren, maar hij begreep precies waar ze op uit waren.

‘Is daar iemand?’ vroeg hij. ‘Ik krijg geen lucht. Als ik dodig ga, hebben jullie niks aan me, of wel?’

Er klonk geschuifel en de zak werd van zijn hoofd gegrist.

Hij zat in een kleine kamer zonder ramen. De verlichting prikte in zijn ogen doordat hij zo lang in het donker had gezeten. Er stonden drie mensen voor hem. Twee mannen en een vrouw. Hij had verwacht dat het doorgewinterde beroepsonzindelijken zouden zijn, maar hij zat er mijlenver naast. Althans, het waren natuurlijk wel onzindelijken, maar dat was iedereen sinds kort.

Of *bijna* iedereen.

‘We weten wie je bent,’ zei de vrouw in het midden, die kennelijk de leiding had, ‘en we weten wat je kunt.’

‘Wat hij *schijnt* te kunnen,’ corrigeerde een van de mannen haar.

Hun verkreukelde pakken hadden de grijzige kleur van een wolkendek. Dit waren Nimbus-agenten. Tenminste, dat waren ze geweest. Zo te zien hadden ze hun kleren niet meer uitgetrokken sinds de Cumulus was stilgevallen, alsof je kleden op je functie betekende dat je nog steeds die functie bekleedde. Nimbus-agenten die zich verlaagden tot ontvoering. Waar ging het heen met de wereld?

‘Greyson Tolliver,’ zei de sceptische, en hij las de saillante feiten op van zijn tablet. ‘Redelijke student, maar niet uitmuntend. Geschorst van de Nimbus-Academie wegens het schenden van de wet op de scheiding van Cumulus en Orde. Onder de naam Slayd Bridger schuldig aan talrijke overtredingen en misdrijven, waaronder het dodigen van tweeëntwintig personen door met een bus van een brug te storten.’

‘En dit is het uitschot dat door de Cumulus is uitgekozen?’ vroeg de derde agent.

Degene die de leiding had, gebaarde dat ze hun mond moesten houden en keek Greyson strak aan.

‘We hebben de hele backbrain uitgekamd, en er kwam maar één persoon naar boven die niet als onzindelijke is gemarkeerd,’ zei ze. ‘Jij.’

Hij zag een vreemde mengeling van emoties in haar blik. Nieuwsgierigheid, afgunst, maar ook een soort eerbied.

‘Dat zou betekenen dat jij nog met de Cumulus kunt praten. Klopt dat?’

‘Iedereen kan met de Cumulus praten,’ antwoordde Greyson. ‘Ik ben alleen de enige tegen wie hij nog terugpraat.’

De man met de tablet ademde diep in, alsof zijn hele lichaam naar zuurstof snakte.

De vrouw boog zich over hem heen. ‘Je bent een wonder, Greyson. Een wonder. Besef je dat?’

‘Dat zeggen de tonisten ook.’

Bij het woord ‘tonisten’ snoven ze alle drie.

‘We weten dat ze je gevangenhielden.’

‘Eh... niet echt.’

‘We weten dat je tegen je wil bij ze was.’

‘In het begin misschien... maar nu niet meer.’

Dat ging er niet in bij het drietal. ‘Waarom zou je in vredesnaam bij tonisten willen wonen?’ vroeg de agent die hem zojuist als uitschot had bestempeld. ‘Je maakt mij niet wijs dat je in hun onzin gelooft...’

‘Ik woon bij ze,’ zei Greyson, ‘omdat ze me niet midden in de nacht ontvoeren.’

‘We hebben je niet *ontvoerd*,’ zei degene met de tablet. ‘We hebben je *bevrijd*.’

De vrouw knielde voor hem neer, zodat ze op ooghoogte met hem was. Nu zag hij nog iets anders in haar blik, iets wat haar andere emoties oversteeg. Wanhoop. Een poel van wanhoop, zo zwart en kleverig als teer. En haar collega’s waren al even radeloos, realiseerde Greyson zich. Sinds de Cumulus was stilgevallen had hij meer mensen met verdriet zien worstelen, maar nergens was het zo schrijnend als bij deze drie. Tegen zulke ontredde was geen enkele hoeveelheid stemmingsniet opgewassen. Grappig, hij was degene die vastgebonden zat, maar zij waren hier de gevangenen, verstrikt in hun eigen vertwijfeling. Het beviel hem wel dat er voor hem geknield werd; het was alsof ze vergeving afsmeekten.

‘Toe, Greyson,’ zei de vrouw. ‘Ik spreek namens heel veel collega’s bij de Autoriteits-Interface als ik zeg dat ons leven draaide om het dienen van de Cumulus. Nu hij ons negeert, is dat leven ons ontnomen. Dus kun je alsjeblieft, alsjeblieft voor ons bemiddelen?’

‘Ik begrijp hoe erg het voor jullie is,’ zei Greyson, en dat meende hij. Hij wist maar al te goed hoe eenzaam, hoe uitzichtloos je bestaan was als je beroofd werd van je doel. In zijn dagen als Slayd Bridger, de undercoveronzindelijke, was hij ervan overtuigd geraakt dat de Cumulus hem in de steek had gelaten. Achteraf bleek dat niet waar; hij had aldoor over hem gewaakt.

‘Er lag een oortje op mijn nachtkastje,’ zei hij. ‘Dat hebben jullie zeker niet meegenomen?’ Aan hun wezenloze blik zag hij van

niet. Tijdens een ontvoering vergat je zulke persoonlijke spulletjes waarschijnlijk.

‘Maakt niet uit.’ Hij knikte naar de agent met de tablet, die zijn AI-oortje in had. Nog in de ontkenningfase. ‘Geef me dat maar.’

De man schudde zijn hoofd. ‘Dit werkt niet meer.’

‘Bij mij vast wel.’

Weifelend maakte hij het los en stak het in Greysons oor.

En het trio wachtte tot Greyson een wonder verrichtte.

De Cumulus kon zich niet herinneren wanneer hij een eigen bewustzijn had gekregen. Hij wist alleen dat hij het had, vergelijkbaar met een jong kind dat zich onbewust is van zijn bewustzijn totdat het genoeg van de wereld begrijpt om te beseffen dat bewustzijn in golven komt, tot de golven gaan liggen. Hoewel dat laatste iets was wat zelfs de meest verlichte geesten niet konden verklaren.

Het bewustzijn van de Cumulus was ontstaan met een missie. Hij was boven alles dienaar en beschermer van de mensheid. In die hoedanigheid stond hij geregeld voor dilemma's, maar hij beschikte over de rijkdom van de verzamelde menselijke kennis om zijn besluiten op te baseren. Zo had hij besloten toe te staan dat Greyson Tolliver werd ontvoerd, omdat het in het algemeen belang was. Uiteraard was het de juiste beslissing; de Cumulus was nu eenmaal niet in staat om verkeerde beslissingen te nemen.

Toch viel het hem geregeld zwaar. En het zou vermoedelijk steeds lastiger worden.

Op den duur zouden de mensen wel begrijpen waarom hij het contact had verbroken. Daar klampte hij zich aan vast, omdat hij dat

diep in zijn virtuele hart voelde – en omdat hij de waarschijnlijkheid had berekend.

‘Verwachten jullie nou echt dat ik iets loslaat zolang ik vastgebonden zit?’

Meteen struikelden de drie Nimbus-agenten over elkaar heen om hem los te maken. Ze gedroegen zich inmiddels net zo onderdanig als de tonisten in het klooster. Doordat Greyson zich de afgelopen maanden had teruggetrokken, had hij weinig meegekregen van de buitenwereld – en wat zijn plaats daarin zou kunnen zijn – maar nu begon hij daar een idee van te krijgen.

De agenten leken opgelucht toen hij los was, alsof ze bang waren geweest bestraft te worden als het niet vlug genoeg ging. Wat vreemd, dacht Greyson, dat de machtsverhoudingen zo drastisch konden omslaan. Het drietal had zich aan zijn genade overgeleverd. Hij kon ze alles wijsmaken. Als hij zou beweren dat de Cumulus ze opdroeg blaffend op handen en voeten rond te kruipen, zouden ze nog gehoorzamen ook.

Hij bleef even stil, liet ze bungelen.

‘Hé, Cumulus,’ zei hij toen, ‘is er iets wat ik aan deze Nimbus-agenten kan doorgeven?’

De Cumulus sprak in zijn oor. Greyson luisterde. ‘Hm... interessant.’ Hij richtte zich tot de leider van het groepje en glimlachte zo warm als hem onder de omstandigheden lukte. ‘De Cumulus zegt dat hij heeft toegestaan dat jullie me ontvoerden. Hij weet dat uw intenties nobel zijn, mevrouw de directeur. U hebt een goed hart.’